

jema, za druge so postavbe in kljukasti paragrafi, samo za njega in njegovo rodbino jih ni. Podravske je torej dandanes nekaj Hofnarr, človek ki ne more koga razžaliti, torej poslušajmo, kako hoče on govoriti resnico. Sveta vera nas uči in tudi Kristus pravi: „Kar ste storili kateremu revnemu v mojem imenu, ste meni storili“, „kdor svojemu bratu reče norec, on bo kriv peklenkega ognja“. Kaj pa dandanes delajo neprivoščljivi Podravskega? Kot za geslo svojega delovanja si je zapisal besede: „Za dragi dom, za vero, ne glej nikdar na mero“. In delal je po dnevu, ko je sijalo zlato sonce, delal po noči, ko so drugi sladko spali, prevel je polg nebrojnih drugih prevodov vsega Sienkiewiczja, čegar dela služijo sedaj za berilo na srednjih šolah in učiteljskih pripravah, pisatelj pa se smatra celo od c. kr. oblastnih za idiota. To je mogoče samo v novodobnem Babilonu, v Avstriji, ki bi rada bila napredna in katoliška, toda kakor vidimo nižje, ni ne eno, niti drugo. Pravo geslo naprednjakov je: „Selbst leben und auch andern leben lassen“, toda kaj naj porečemo o takšnem naprednjaku, naj si je že Nemec ali žal bog tudi Slovenci so že takšni, ki si v svoji zaslepljenosti in v svojem napuhu domišljujejo, da njegov bližnji ni več človek, da še toliko ni vreden kakor pes, kajti za pse so napravile neke vamiljene gospe zavetišče v nemškem Gradcu, za ljudi pa imajo samo budoče napse na vratih: „Betteln und hantieren ist hier strenge verboten“. Svedo da je napredek po novodobnem kopitu, ki ga ob času, ko so še živeli na zemlji oni močje in žene, katera sedaj častimo kot svetnike in ugodnike božje, ni bilo Avstrija sme biti ponosna na tak napredek, ki pa smrdi po poganstvu, kar je tudi v resnici. Sveta vera in božje zapovedi zapovedujejo „veruj v enega Boga!“ ali pa mar veruje v Boga on, kateremu je prisega sveta samo takrat, kadar se gre za kakšno sodniku priljubljeno osebo, kadar pa ta oseba slučajno ni priljubljena, pa ima sleherni baraba več vere več zaupanja, samo da se ona neprisiljena oseba obsodi, kakor se je obsodil zavrato Podravske ter se je dalo celo nekako razbobaati naokrog, da ne sme on z ljudmi, a niti ljudje žnjim občevati? Podravske ni Kristus, toda v zaničevanju, zasramovanju in proganjaju je povsem podoben Kristusu, samo na križ ga še niso pribili, ker to bi bilo menda vendar nekoliko preveč barbarstvo. Podravske, diže se zgoraj navedenega reka „za dragi dom za vero“, sedaj nima časti, ker so mu to čast in poštenje na tolovajski način vkradli, a vendar božje zapovedi in hudo jota postavbe odločno prepovedujejo: „ne kradi!“ Podravske nima časti, a ima čast oni, ki s svojim šuntanjem razdira soglasje med zakonikimi, ki razdira sklepajoče se zakone, da šteje eno stranko zoper drugo, ima čast on, ki hodi pijan, da si celo noge polomi pri tem, samo če le zamore ogrniti naše nekoliko boljše suknje. Vera nas uči, da vsaka krivica mora biti poravnana, ako ne tu, pa na onem svetu, toda jota postavbe pravi, ako bi tudi kakšnean grešnik hotel na smrtni postelji poravnati komu v življenju doprineseeno krivico, da tega ne sme storiti pravim posredovanjem, ampak tistim, ki se v to zadaro vmešajo slično nekakemu Falstafu in bi po takšnem tujem blagu ne smeli stegati svojih rok, ako bi še sploh imeli v svojih prsih vest, ako bi še verjeli v greh. Toda kdo bo še verjel v krivico in greh, ako je celo v strani veroučiteljev in jote postavbe takšno odiranje javno dovoljeno. Sveta vera in božje zapovedi prepovedujejo uboj, zlasti še zavratni uboj, toda kaj si naj mislimo o avstrijskem zakonodajstvu, ako pa ko res dovoljuje, da se otrokom ubije oče, a to še pod prevezo, da se jim bo dobro godilo, kakor so to storile oblasti v Podravske, zakaj vzeti komu po nedolžnem njegovo čast, ali pa ubiti ga, to je na vsak način eno in isto. Bog je dal slehernemu človeku pravo voljo in za zvezdo voditeljico mu je dal v pravi vest, da torej po njej se ravna je doprinesa bodisi dobro ali hudo, toda jota avstrijskega zakonodajstva baje trdi, da on, ki je tako „arečen“, da je bil postavljen pod kuratorstvo lažnjivega, hinavskega človeka, nima več svoje volje, da je torej nekak poganski suženj, da bi torej smatral si celo za zaslugi oni, ki bi takinega ugonobil ne le duševno, marveč tudi

telesno. Tako baje trdi jota avstrijskih zakonov, ki pa se z božji voljo jemajo tako, kakor tema z lučjo, kakor voda z ognjem, ki so naravnost žalostna za državo, katera se hoče biti krščanska in katoliška. V poslednji številki „Nar. Lista“ je bilo nekaj omenjeno o bralnem društvu v Ribnici, iz katere je moral radi kanibalističnega življenja zbežati Podravske, torej bodi spošt. čitateljem povedano, da je ono bralno društvo osnoval s pomočjo nekega župnika uprav naš Podravske. Dne 19/3. 1888 je ono društvo doposlalo slavemu škofu Strossmayerju čestitko naslednje vsebine: „Vaša Prezvišenost! Presveti korzi! Napolnjeni od radosti, da je dal milostljivi Bog učitati Vaši Prezvišenosti petdesetletnico Vašega tako plodnosnega dušpastirstva, hitimo poleg številnih drugih tudi mi se Vaši Prezvišenosti k temu pomenljivemu dnevu spoštljivo priklentiti ter izraziti Vam svoja čutila hvalečnosti in občudovanja. Hvalečnosti radi tako neomejene ljubezni do slovenske narodnosti, katero Vaša Prezvišenost nikdar ni tajila, niti se je sramovala, a občudovanja pa radi doprinesanih žrtev k slogi med Slovani — katoliškimi in pravoslavni. „Pa bo en hlev in en pastir“ te besede smemo skoro obračati na Vašo Prezvišenost, videč, da je čast imena Vašega in cenitev zaslug enako razširjena po vsem slovenskem svetu in da ni nobenega, ki bi se v tem pogledu z Vašo Prezvišenostjo le od daleč meriti zamogel! Zleč torej, bivaže skoro na vrhu Pohorja, naj bi Siva in Dava ponesla k slovesnemu dnevu Vam naše pozdrave, naj bi Bog vhranil Vašo Prezvišenost še na mnogala leta; naj bi zvezda Vaše Prezvišenosti v po Vas slovečem Dakovu svetila še vedno bolj in bolj, ponžao prosimo, blagovolite sprejeti tudi naše horne čestitke ter ohraniti nas v Svojem spominu in ljubavi, kakor i vse prave in zveste Slovence, se bilježimo z največjim spoštovanjem Vaše Prezvišenosti sluge pokorni: Odbor bralnega društva v Ribnici: Peter Miklavc m. p. tajnik, L. Strajhar m. p. predsednik, L. Miklavc m. p. denarničar, L. Drževnik m. p. predn. nam. Jakob Ravčič taj. nam. Na to čestitko je prejel oni prezirani sedaj bivši tajnik Podravske od Strossmayerja sledeče pismo: „Velečeni gospodine! „Hvala Vam liepa na srdačnoj čestitki, koju mi o mojoj zlatni misli a na ime slavnoga „bralnega društva“ pripisati izvoljeste. Bg Vas dragi blagoslovio i sve čestite članove Vašega društva svakim dobrom obilno nagradio! Bg dragi blagoslovio krasno Sloveniju i krepio dragu našu braću Slovence u obrani svoga jezika, svojih prava i običaja. Bg dragi nakorio čas našega narodnjega jedinstva izmed brata Slovenca i Hrvata a uskorio i čas vjerskoga jedinstva sa našom ostalom slovenskom braćom u crkvi katoličkoj. Još jednom: topla Vam moja hvala i moj biskupski blagoslov! Sa bratomkom ljubavlju, Strossmayer s. r. B. i R. U Djakovu dne 26. ožujka 1888. Torej oni autor te čestitke kateri ga so blagoslavljali pismeno ali dejanski štirje slovenski škofje, katerega je odlični pridgar in čestilec Marijin zasnamoval s svetim križem, govoreč: „V imenu blažene Dvce Marije ti rečem, da moraš biti zdrav“, oni človek je sedaj po joti avstrijskih zakonov idiot, izvržek človeštva, malone stekel pes, na katerega se bo razpisala nagrada, da jo zasluži on, ki ga ubije. Pokojni pisatelj Zola je rekel, da človek mora imeti denar, da zamore potem reči vse, toda Podravske nima denarja, ker mu je po joti zakona prepovedano imeti denar, ima pa pravico do eksistence, kakor sleherni drugi in ker se običajno mrtvim delavcem na polju prosvete stavijo pogostoma celo dragi spomeniki, ali bi torej mar ne bilo bolje iti po pamet v glavo ter namesto mrtvemu spomenik, dati še živem kosček kruha in tako ugoditi tudi volji Svar nikovi? Toda kdo bo še dandanes govoril o milordju, ko se pa že celo v glavnem mestu Slovenije nameravajo proslavljati javno največji aramotitelj Mater Božje, Tolažnice žalostnih, Pribežališča grešnikov? Odkritje spomenika protestantnu Trubarju to je da naravnost povem zasluža katero se držejo zadati slovenski pravki presveti Trojici in tudi vsemu katoliškemu slovenskemu narodu, oni pravki, ki so ob času potresa radi sprejemali tudi darove slov. bogoljubne duhovščine zlaž pa, ko so si z njim opomogli, pa znovič očitajo revnim pisateljem, kakor

Podravske, njih bersštvo ter vabijo celo druge Slovence, naj pridejo na njih vseslovensko slavnost, prirejeno na čast slovenskemu protestantu Trubarju. V svoji zaslepljenosti so res tako prismojeni, da si domišljujejo, da se jim nemara vsevedo drugi Slovani na limanice in pridejo semkaj pomagat zaničevati sv. katoliško vero, katero so sprejeli pri sv. krstu, katere pa bi se sedaj radi otrelo na tako sramotni način. Za takšno dejanje in ravnanje nimamo mi Štajerci drugega odgovora, kakor znani Greuterjev: Pfui! Peter Miklavc.*

Št. Jakob v Rožni dolini. Predragi „Štajerci!“ Prosim te za malo prostora. Čakal sem že osem dni in štirinajst dni in tri nedelje, nihče se ne oglasi glede teh napak, katera so naredili Ražunovi prijatelji. Vse je dobro, vse je lepo, kar naredijo napačnega ti Ražunovi prijatelji; če naredijo še tako škodo, če krajejo ali pa kar hočejo še tako napačnega delajo, pa ni nobene druge kazni kakor spoved, da jim Ražun grehe odpusti; potem pa je vse dobro! B g ne daj, ko bi bili mi naprednjaki to naredili ali pa „Štajerc“ kakor je rekel Ražun na prižnici. To bi bilo hitro naznanjeno in bili bi hudo kaznovani. V Sv. Jakobu so sicer dve stranki prvaštva: prišasti ene stranke so vrata postavili; ti sicer škofa ljubijo. Tisti pa, ki so vrata razdijali, ga sovražijo. Vpričo se prilezujejo, zadaj pa sovražijo, takšni so pri nas naši klerikalci. Bog se vsmili teh ljudi! Še nekaj od Št. Jakoba! Vselej je bilo slovesno „prajganje“ pri podružnici sv. Urši; zdaj je pa Ražun še na mašo pozabil. To je sam na prižnici rekel. Žalostno je, če od same politike duhovnik na mašo pozabi. Zakaj peša vera? Žihpolje. Ljubi „Štajerc“! Ne zameri, da Ti tudi mi nekaj priobčimo, ker si gotovo že misliš, da smo mi Žihpoljani pozabili na te. Naš župnik Franc Mchl se je gotovo zopet s pametjo skregal. Pri nas smo imeli vsako leto na lepo nedeljo, to je bilo letos na 21. junija, procesijo z Ražnim telesom; ali žali Bog, letos je ni bilo. In zakaj ne? Ker je gostilničar napravil muziko in zato, ker je naprednega mišljenja. Ko bi bil pa črnosuknež, gotovo bi mu bil župnik sam pripomogel. Pred 3 tedni so imeli črnheljni zborovanje v sosedni vasi, kjer so tudi tamburaši igrali. Tam je smelo vse plesati še tiste deviške ovčice so bile povabljene na ples. Kadar je pa v kakšni drugi gostilni muzika, se jim ojetro prepove. Vi g. Mchl bi bili bolj zmožni na planino za pastirja, pa ne za dušnega, ker vi delate vse nasprotno, da bi le mrgli enemu škodovati. To je ljubezen do bližnjega, kaj ne g. Mchl! Učitelj je prišel s fantami in učiteljica z dekletami, ki j h je bilo precej zbranih pred cerkvijo, ker otroke to zelo veseli; pa so čakali zaman; pridga je bila skoro cela o gostilničarju in godcu in je udrihal po njih kot bi bil zbesnel. Potem je bila maša kot vsaki delavni, ni bilo „amta“ in še popoldanskega blagoslova ni bilo, kateri tudi še nikoli ni izostal. Toraj vprašamo Vas, častiti g. Mchl ali hočete delati vse le po svoji tram? Kdo vas pa plačuje? Če se še enkrat kaj takega zgodi vas bomo pa še drugače skrtali! Še večje veselje bi nam napravili, ko bi šli od nas prej in sicer prav daleč, da bi Vas malo prej pozabili. Mi bi bili silno veseli, ko bi se takega dušnega pastirja iznebili; z veseljem bi zaukali in še z možnarji bi vam streljali za slovo. Za danes z Bogom!

Slike iz klerikalne stranke.

[Po „Bauerzeitung“.]

Prva slika: „Njihov minister.“

Danajski rotorž; velika dvorana; veliki shod; velika izjava! Narejeno od klerikalcev (ali kakor se imenujejo: krščanskih socialcev) za klerikalce. Udeleženci so agitatorji za to stranko. Ta stranka ima milijone državljanov za svoje nasprotnike in stoji v uničevalnem boju proti vsemu, kar se noče podreči njeni nadvladi. In k tej strankarsko-politični demonstraciji pride ces. kraljevi državni uradnik najvišjega reda, minister, katerega vzdignejo vsi davkoplačevalci, kot agitator. On ne govori kot privatni človek temveč kot minister. Ja še več. On položi svojo službo, svoj ministerij k nogami klerikal-

*) Čeprav se ne strinjamo z vsem, objavimo to. Ur.

nih voditeljev, odda v slavnostnem govoru „svoj“ ministerij klerikalcem. On pravi: „Poljedelski minister je „vaš minister“, delo, ki se se izvrši, se za vas izvrši.“ Klerikalci so dobili torej ministra v darilo. Vse je dal klerikalni poljedelski minister klerikalcem, samo ministersko plačo je za-se obdržal. Kmetom za tega ministra ni žal. Za klerikalce je ta minister vstvarjen. Ta minister, ki hoče erbako živino k nam pustiti, ta naj bode le klerikalec!

Druga slika: V ministerskem stolu in v bolnici.

Klerikalni listi so poročali, da je bil pri napadu Hagenhoferjevih klerikalcev na visoko šolo neki kmet s sabljo težkoranjen. Iz tega je razvidna vsa klerikalna brezvestnost. Hagenhofer je neumne kmete nahujskal, da so zastavili svoje življenje, da zamore svojemu klerikalnemu ministru „uspehe“ naznaniti. Klerikalci bi lahko veliko bolj uspešno visoke šole napadli. Potegnili naj bi svoje ministre nazaj. Brez ali proti 100 klerikalnim poslancom je danes vlada na Avstrijskem nemogoča. Zakaj se klerikalci ne borijo proti vladi? Ker se čutita klerikalca Ebenhoch in Gessmann na ministerskih stolih prav dobro, ker se nočeta ločiti od teh časti in dohodkov. Da pa imajo kričati iz klerikalnega tabornja tudi kaj opraviti, zapeljujejo kmete v nesrečo. Vboge, zapeljane klerikalne kmete se nosi krvaveče v bolnišnico, voditelji te stranke pa sedijo prijetno v žametnih ministerskih stolih. Kmetje! Ali še vedno ne veste, kako brezvestno vas klerikalci zlorabljajo?

Treta slika: Narobi svet.

Duhovnike se odpusti od dela njih službe; ni jim treba maše brati, spoved slišati, verouk dajati. Sploh nimajo več dela z duhovniškimi posli in postajajo tiskarji, uredniki, izdajatelji časnikov, voditelji knjižaren, poslanci za deželni in državni zbor, deželni odborniki, strankarski voditelji itd. Ti duhovniki zamenjajo tedaj svoj visoki poklic s posvetnimi posli; katerih namen je denar in zaslužek, — in to storijo, vključno temu, da je Kristus dejal: Moje kraljestvo ni od tega sveta!

Naravno bi bilo, da bi tedaj, ko ne opravljajo več duhovniške službe, tudi duhovniško suktnjo slekli. Ali to se ne zgodi. Kajti duhovniška suktnja mora pomagati, da napravijo v politiki „kšeft.“ Tako se združuje vero in politiko. Ljudstvo naj bi mislilo, da sta vera in klerikalna politika eno in isto! Najprej govori in deluje takšni politikujoči duhovnik v imenu Božjem v cerkvi, potem gre na šod, govori kot politik in obrekuje nasprotnike. Ljudstvo ga vidi v cerkvi kot oznanjevalca Božje besede, o kateri se ne sme dvomiti. Pol ure pozneje govori isti mož v duhovniški obleki zopet in ljudstvo mu zopet veruje. Ti politikujoči duhovniki zlorabljajo svojo duhovniško čast v politične namene. Vsak pošteni verski mož mora to obžalovati. S tem trpi vera in duhovniška čast. Vsak pošteni prijatelj ljudstva mora temu nasprotovati.

Četrta slika: Novi dolgovi.

Finančni minister je napravil zopet 150 milijonov kron novega dolga. Od leta 1903 imamo za 882 milijonov več dolga. Avstrija ima skupno 9974 milijonov dolga. Finančni minister je sicer fini dečko. Vzel bi si lahko še 180 milijonov dolga, ker ima to pravico že od preje. Ali ne vzame jih, ker napenja raje davčno šravbo.

Tih 9974 milijonov kron zahtevajo po 4½% čez 350 milijonov kron obresti. Ta svota je večja kot vsi direktni davki. To se pravi: Delavno ljudstvo, v prvi vrsti kmet, plača tisoče milijonov davka samo kot krmo za veliki kapital.

Za to naj bi se klerikalci brigali. Ali tega nočejo, ker imajo svoje ministre.

Novice.

Suša je spravila kmeta popolnoma ob vsako upanje. Dež in dež, — to je že tedne sem želja ljudi, katera pa dolej še ni bila izpolnjena. Naravnost žalostno je pogledati paše in travnike. Tam, kjer je bilo druga leta v tem času vse sveže-zeleno, vidiš danes — pesek in semtertja par najslabši slami podobnih travic. Živina, ki jo ženejo na pašo, ne najde ničesar, — krma je že skoraj tako draga kakor žitje. Naravno,

da padajo živinske cene grozovito. Živinski sejmi so prenapolnjeni in lahko se trdi, da so padle cene vsaj za polovico. Vboji kmet živinorej je edina panoga kmetijstva, ki bi mu zamagla še kaj dobička prinesli. Ali zdaj nima krme in mora svojo živino prodati po taki ceni, da je groza. Prebivalci mestov smo radovedni, je-li bodejo vsled tega tudi cene mesa padle. Doslej smo v tem oziru prokleto malo šutili. Tudi žito ne obeta mnogo. Oves je jako slab. Vboji kmetjsko ljudstvo! Na drugi strani pa se hoče povišati davek na žganje. Povišalo se je že cene piva. Vsa življenska sredstva so nesnosno draga. Od kje, od kje naj jemljejo? V spomladi so gorice krasno kazale. Tudi zdaj še ni slabo. Ali tudi v goricah primanjkuje dežja. Grozde potrebuje zdaj mokrote in pozneje vročine. Mi bi radi ne samo veliko temveč tudi dobro vino. Kaj bode? Hmelj tudi ne odgovarja pričakovanju kmetov. Z eno besedo: vse trpi pod neznožno sušo in z vsakim dnevom imamo manj upanja, da bode letinja dobra. Bog vam pomagaj!

Požari so v teh vročih suhih dnevih nekaj navadnega. Prejšnje mesece smo vsake 14 dni enkrat izvedeli o kakšnem požaru. Zdaj pa moramo v vsaki številki o mnogih požarih poročati. Naravno, — s slamo ali šindelnimi krite, napol lesene hiše se vnamejo zdaj kot da bi bile s petrolejom polite. Poleg tega je tudi še mnogo vasi, ki so prav neprimerno zidane. Lesena hiša stoji ob leseni hiši; ako se ena vname, mora pogoreti cela vas. Tudi gozdovi se radi vnamejo, posebno od isker, ki padajo iz dimnika železniških lokomotiv. Tu treba zelo paziti! Ljudje pa naj bi se tudi že enkrat resno spravili na delo, da uresničitijo požarne brambe. Vsakdo mora vendar potrebo požarnih bramb priznati. Torej treba nekaj žrtvovati in nekaj delati! Nasvete za snovanje požarnih bramb daje naše uredništvo vedno rado. Za ptujski okraj jih daje tudi komando prostovoljne požarne brambe v Ptuj (Hauptman g. Joh. Steudte). Samopomoč je najboljša pomoč!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Zmaga! V Št. Ilju slov. gor. so se vršile nadomestne volitve v občinski zastop. Izvoljeni so bili sami naprednjaki, gg. F. F. Scherer, J. Haberl in Joh. Bartl. Dobro znamenje za prihodnje splošne volitve. Čast vrlim naprednim volilcem, kajti ravno v Št. Ilju hočejo črnuhi z vsemi silami molnice zatreti. Ali mi gremo naprej!

Veteransko društvo na Ptujski gori je imelo preteklo nedeljo blagoslovljenje nove svoje zastave. Vsa občina je bila okinčana s cesarskimi in avstrijskimi zastavami in streli iz možnarjev so oznanjevali slavnostni dan. Proti 11. uri so došli slavnostni gostje, protektor g. namestniški svetnik grof Attems iz Maribora, kumica gospa Ornigova, župan ptujski g. Josef Ornig, nadalje komandant g. major iz Ptuja z dvema častnikoma, vodja okrajnega glavarstva v Ptuj g. baron Neugebauer in drugi. Od Jagodičeve gostilne naprej do slavnostnega prostora so napravila razna društva veterancev s svojimi zastavami špalir. Došla je tudi vrla požarna bramba iz Cirkovec pod načelništvom g. Kaiserja Nadalje sta bili navzoči dve godbi: deška kapela iz Ptuja in godba iz Monperga. Gostje so obhodili vrsto veteranskih društev in protektor grof Attems je prijazno vse načelnike nagovoril. Potem so goste mladenke v belih oblekah pozdravile. Dve dekleti sta nastopili in pozdravili v lepih nemških verzih grofa Attemsa in gospo Ornigovo ter jima podarili šopke lepih rož. Potem se je vršila na slavnostnem prostoru vojaška maša. Med mašo so svirali ptujski dečki, katere je ljudstvo povsod burno pozdravljalo. Po maši je govoril vojaški duhovnik v nemškem in slovenskem jeziku in blagoslovil potem zastavo. Na-to je pripela kumica gospa Ornigova krasni belo-zeleni trak na zastavo in izpregovorila lepe verze o zvestobi v nemškem jeziku. Slavnostni govor je imel g. urednik Linhart najprej v nemškem in potem v slovenskem jeziku. Navdušeni „živio“-klici na cesarja so zadoneli in godba je zasvirala cesarsko pesen. Potem je govoril še v vznešenih besedah grof Attems. Po vojaški maši so defilirala društva in veselje je bilo videti moše, ki so še tako vrlu čutili za vojaške

vzore. Končno se je razvila zabava, ki je trajala pozno v noč. Res, take slavnosti Ptujski je jaja gora še ni doživela. Vsa čast prirediteljem, vniža čast vsem, ki so pomagali do uspeha.

Gospa župana Orniga je bila kumica nom njegove zastave veterancev na Ptujski gori. Stori la je besedo iz plemenitega srca, vključno temu da se je ravno padla na Ptujski gori od gotovih strani razširilo strah izgul peno hujkanje proti mestu in proti g. Ornigovim. Dokazati je hotela grupa Ornigova s tem svojim molje činom, da nas veže vse ena vez — mila zelena doba naša domovina. Barve te domovine štajerske je vsakog pripela tudi na novo zastavo. Upajmo, da bodo veteranci na Ptujski gori tudi z naprejš posteni sinovi te zelene domovine, da bodejo varovalci Štajersko pred napadi tistih, ki jo hočejo raztrgati in uničiti. Upajmo, da bode zastava častno doživela svojo 100 letnico... Gospaj Ornigovi pa vsa hvala!

Župnik Keček v Stopercih je že pozabil, da je bil svoj čas obsojen, ker je na nesramni način neki pošteni nevesti venec iz glave iztrgal. Pozabil je tudi na svoje grehe, ki jih je delal, ko je neki rudarki „nogo zdravil“. Njegovo sovražstvo proti naprednjakom sega celo čez grob. Pred kratkem ni hotel spremljati nekega umrlega moža do groba, samo zato, ker je ein pokojnika baje naprednjak. Mi opozarjamo Kečeka, da mu bomo enkrat tako pesen zapeli, kakor jo še ni slišal!

Šolska zadeva v Karčovini-Leitersbergu. Kakor znano, sklenil je svoj čas okrajni šolski svet Karčovin Leitersberga, da vpelje v tamošnji šoli potrebni nemški poduk. Seveda so pričeli prvaki živo hujkanje proti temu sklepu. Posebno so vztrajali prvaki frančiškani hudo gonjo, vključno temu da bi se kot men hi sploh ne smeli brigati za posvetne stvari in da fehtarijo pri naprednjakom in Nemcem istotako kakor drugje. 26. in 27. junija je bila v zadevi šole komisija, pri kateri so imeli oddati stariši svoj glas. 77 starišev se je izjavilo za nemško šolo, 97 pa za dvojezično, od teh nekaj za čisto slovensko. Tisti stariši, ki še niso svoj glas oddali, se bodejo zdaj od šolske oblasti poklicali, da to storijo. Čisto zanesljivo je, da se uresniči nemška šola. Po ustanovitvi nemške šole pa bode sedanja šola postala popolnoma slovenska. Kdor glasuje zdaj za dvojezično šolo, moral bode svojo deco v čisto slovensko šolo pošiljati. Naprednjakom je to vse eno, kajti ne frančiškani in ne prvaki dohtarji ne morejo preprečiti ustanovitve nemške šole. Stariši, glasujte za nemško šolo, ako ljubite svojo deco! Pomislite, da celo najbolj zagrnjeni prvaki svoje otroke v nemške šole pošiljajo. Le vam revežem branijo tega, da bi vaša deco revala ostala. Torej na delo!

Iz zg. radgonskega okraja se nam poroča: „Narodni list“ se hudo jezi, ker je bil vrlji g. Wratschko popolnoma oproščen. Seveda, temu listu bi bilo prav, da bi šel naprednjak Wratschko v luknjo, pa čeprav po nedolžnem. Zlaj se izgovarja ta list celjskih advokatov s tem, da sodnija „ni nič vredna“. Seveda, kadar pa je kakšni naprednjak obsojen, takrat je pa pač kaj vredna, kaj-ne? Sicer se pa „Narodni list“ v glavnem opira na glasovitega prvaškega Veberiča, ki je igral glavno vlogo v tej zadevi. Kdo in kaj pa je ta Veberič? Za vsako laž in obrekovanje zmožen možakar je, kar je že opetovano dokazal. Oktobra meseca je obdolžil Veberič neko viničarko po krivici, da je grozde kradla in v Mariboru prodajala. Za to nesramno laž je viničarka Veberiča tožila. Mož pa je milo za odpuščenje prosil. Veberičev sosed mu je očital pred kratkem v neki gostilni vse njegove grdobije. Rekel je, da je Veberič tat, ropar in slepar in zahteval, da ga toži. To vse pred pričami. Veberič pa je vsa očitanja vtaknil v žep in ni sosedu tožil. To je poštenjak, kaj? Veberič je v najboljših letih stoječi kmet, ki je prevzel od starišev lepo posestvo. Danes je to posestvo popolnoma zadolženo, gozdi so posekani, lepo zemljišče poleg hiše je Radinski Slatini prodano in kot mlad človek je moral Veberič posestvo svoji hčerki oddati, ki je imela še toliko sreče, da je omožila človeka, ki bode dolgove poplačal. Drugače bi Veberič v svoji hiši niti več ne stanoval. In tak človek je vodja pravkov, tak človek hoče druge, poštene može omadeževati. Sram te bodi, „Narodni list“, za take pristaše!